

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΛΑΠΟΡΤ

Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΑ ΒΓΑΛΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

ΓΑΝ ὁ μυθιστοριογράφος Ζώης Νταβρέ ἔγραψε τὴ νύκτα στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Ἀδελφῶν, δὲν βόηκε τὸν θεὸ τοῦ νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ, ὅπως τοῦ εἶχε υποσχεθῇ Ὁ θεὸς τοῦ, ἕνας ζωγράφος διακεκομμένος, βρισκόταν ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα στὸ Ἀδελφῶν, ζωγραφίζοντας διάφορα τοπία. Ἐκεῖ μὴ μῆνα ἔμαθε ὅτι ἕνας παλιὸς πάγκος τῆς περιφέρειᾶς, στὸν ὁποῖο ἔμενε ὁ γιατρός Κολόμπι μὲ τὴν ἀδελφή του, ἦτανε στοιχισμένος. Κάθε νύκτα, στοὺς ἔρημους καὶ σαιτεινούς διαδρόμους τοῦ, γύριζε θρηνηντάς, τὸ φάντασμα μιᾶς νέας μὲ βγαλμένα μάτια.

Ὁ ζωγράφος σκέφτηκε τότε ὅτι ὁ περίεργος αὐτὸς θύλλος θὰ μπορούσε νὰ χρησιμεύσῃ στὸν ἀνιψιὸ τοῦ, τὸν συγγραφεὶ Ζώης Νταβρέ, ὁ ὁποῖος ἔγραφε μυθιστορικὰ μάλα τρυφῶν, ὡς θέμα γιὰ ἕνα βιβλίο, καὶ τὸν προσάλεσε στὸ Ἀδελφῶν, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶν μαζὺ τὸν πάγκο. Ὁ Νταβρέ δὲν ἀφῆσε νὰ πᾶν χωριστὰ ἢ εὐκαιρία αὐτή.

Πῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Ἀδελφῶν. Μὰ, ὅπως εἶπαμε, δὲν βόηκε στὸ σταθμὸ τὸν θεὸ τοῦ...

Ἐνῶ γυρνοῦσε τὰ βλέμματά του δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τὸν πλησίασε ἕνας κωνιστοῦρος καὶ κωμικοῦρος ἀνθρώπος καὶ τὸν ρώτησε :

— Εἰσὶν μήπως ὁ Ζώης Νταβρέ, ἀπὸ τὸ Παρίσι ;

— Ἀκριβῶς.

— Μεγάλη μου τιμὴ. Ὁνομάζομαι Κολόμπι, γιατρός Κολόμπι, ἰδιοκτήτῃ τοῦ πάγκου γιὰ τὸν ὁποῖο σὰς ἔγραψε ὁ θεὸς σὰς... Δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ πῇ ὅτι ὁ Ζώης Νταβρέ, ἐπειδὴ τὸν προσκάλεσαν στὸ μέγαρο τῆς μαρκοποιᾶς νὰ θελήσῃ. Ἡ διανοητικὴ τῆς μαρκοποιᾶς πᾶσαν ἀπὸ τὴ λήθη τῆς, ἐπειδὴ ἡ κόρη τῆς ἡ Καμύλλη καὶ ὁ μνηστὴρ τῆς ἔξαφάνισαν μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ μὴν κανεὶ τί ἀπέναντί. Καὶ ὁ θεὸς σὰς παρελθὼν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς νὰ τὴν ζωγραφίσῃ στὴ νεκρῇ τῆς κλινῇ. Μοῦ ἀνέθεσε ὅμως νὰ σὰς περιμένω ἐνῶ στὸ σταθμὸ καὶ νὰ σὰς ἀγγείλω στὸν πάγκο μου, ὅπου θὰ σὰς φιλοξενήσω...

Ἦταν ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ μυθιστοριογράφος καθότανε μεταξὺ τοῦ γιατροῦ Κολόμπι καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Σιλῆ, σὲ μιὰ τραπέζια τοῦ παλιοῦ σωτηριοῦ πάγκου.

Ὁ Ζώης Νταβρέ κῆρυξε τὰ δυὸ αὐτὰ πρόσωπα καὶ δὲν μπορούσε νὰ κατανοήσῃ ἕνα ἀπροσδιόριστο συναίσθημα φόβου. Ὁ γιατρός ἦταν τετατωμένος, ἀλλὰ τὸ τετατώμενο μέτωπό του, πρὸς τὴν ἐκείνη, δὲν ἔδειξε τὴν κακὴ ἐντύπωση ποὺ προέβλεπε ἡ ἀσχημία τοῦ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ πάλι φαινόταν ἕνα νωθὸ καὶ κοιμημένο πλάσμα, χωρὶς θέλησι καὶ προσοτικότητα. Ἡ κινήσεις τῆς ἦσαν διηλδῆς, μηχανικῆς...

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ γιατρός ὁδήγησε τὸν μυθιστοριογράφο σ' ἕνα δωμάτιο μὲ Μεσαιωνικὴ ἐπιπλοὶ καὶ τὸν καληνύχτισε ἀποτόμα, ἀφοῦ τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἐκποικίε ὁ θεὸς τοῦ θὰ τοῦ εἶνε λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὸν θάλλο ποὺ φαντάσματος τῆς νέας μὲ τὰ βγαλμένα μάτια...

Ὁ Νταβρέ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἀμέσως. Τὸ μυστήριό τοῦ ἦταν σκορπισμένο στὸν παλιὸ ἔκκενο πάγκο, ἡ τετατωμένη ἀσχημία τοῦ γιατροῦ καὶ ἡ ἀτοκήσιμος τῆς ἀδελφῆς τοῦ, τὸν εἶχαν πᾶν ἄρξῃ. Κάποιος μισοστὰ στὸ παρῶντο κι' ἄρχισε ν' ἀνατῆν τὸν ἀέρα τῆς ἔξωθῃς, μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ τὸν ἔκανε νὰ συνελθῇ.

Ξαφνικά, ὁ μυθιστοριογράφος ἀναγίχθησε... Μιὰ πόρτα εἶχε ἀνοίξῃ στὸν πάγκο... Δὲν ὑπᾶρχε θόρυβος ποὺ διαφύλαττε, πὺ ἀνισχυριστικὰ, ἀπὸ τὸ τρίμο μιᾶς πόρτας, ποὺ ἀνοίγει ἀργὰ σ' ἕνα παλὸ, ἔρημο σχεδὸν σὰν, ἔκπνυντάς τὴν κοιμισμένη ἡχὺ, κατὰ ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς θόλους.

Ἐνας παραξένος φόβος πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τοῦ Νταβρέ. Τὰ μνημόνια τὸν ἄρξαν νὰ χτυποῦν δυνατὰ καὶ μιὰ ἀγωνία ἀνύψωση ἔσφιγγε τὴν καρδιά τοῦ. Καὶ ὅμως, δὲν εἶχε δι' ἑστὶς ἀδύναμη... Μὰ φοβότανε γιὰ τὴν ΘΑ ἔβλεπε σὲ λίγο. Ναι, εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ ἔβλεπε κατὰ τὸ ἔξωρικό, κατὰ τὸ ἀνύψωτο...

Καὶ ὁ τρόμος τοῦ μεγάλωσε, ὅταν ἔκρινε νὰ χτυποῦν ἐλαφρὰ τὴν πόρτα του. Ἐνῶς δυνατὸς λόγος τὸν ἔπασσε στὴν καρδιά...

Ἄσπρος, εἶχε τὴν ψυχραιμία νὰ σηκωθῇ, νὰ πλησιάσῃ στὴν πόρτα, νὰ κολλήσῃ τὰ χεῖλιν στὴν κλειδαρότρυπα καὶ νὰ ρωτήσῃ :

— Εἰσὶν εἰσθε, γιατρός ;

Μιὰ σπασμένη, πονεμένη φωνή, μιὰ φωνὴ ποὺ φαινόταν σὰν νὰ μὴ βγαίη ἀπὸ τὰ χεῖλιν ἀνθρώπου, τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Ὁ...χι !...

— Μήπως εἰσθε σεις, δεσποινὶς Σιλῆ ; Ἐναρώτησε ὁ Νταβρέ, ἐνῶ κρῖος ἔκρινε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Ὁ...χι !... ἀποκρίθηκε καὶ πάλιν ἡ μυστηριώδης φωνή.

Τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ Ζώης σηκώθηκαν ὁρῶντες ἀπὸ τὸν τρόμο... Ἄρχισε νὰ φοβάται πραγματικὰ μῆπως δὴ καί, ποὺ θὰ τοῦ θόλωνε τὸ λογικόν...

— Μήπως εἰσθε ἡ νέα μὲ τὰ ματωμένα μάτια ; τραβῖσε ὁ μυθιστοριογράφος.

— Ναι !... Εἰμαι ἡ κόρη ποὺ ἐγράφε μόνι τῆς τὰ μάτια τῆς !... ἀπάντησε ἡ φωνή, μὲ τραγικὸ καὶ ἐπίσημο τόνο.

Ὁ Ζώης τραβήχτηκε πίσω. Καὶ ὅσοιρα χέμισε σὰν τορελλὰς πᾶν ἐπὶ τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε, γιὰ νὰ δι' ἑστὶς, ὅτι ὁρῶντες καὶ ἄν ἦταν αὐτὸ, γιὰ ν' ἀπυλλογῇ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ἀμφοβολίας. Μόλις ὅμως ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἶδε, ἔβγαλε ἕνα σπαραχτικὸν σφελισμὸν φόβου.

Εἶδε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου νὰ στέκται μιὰ νέα, μὲ σῶμα σκελετωμένο. Φοροῦσε ἕνα μακρὸν ἄσπρο πέλλο. Στὴ θέα τὸν ματιὸν εἶχε διὰ ἀνοικτῆς τρύπες, διὰ ματωμένους τρύπες. Θανάσιμὴ ἀρχότις ἦταν χυμένη στὸ πρόσσωπο τῆς κοπέλλας αὐτῆς. Ἐνα φοβερὸν γέλιο ἄρχε νὰ φαινόταν τὰ κῆλιντα δόντια τῆς, ποὺ ἔκρινε μὲ ὀδοντοστοιχίαι σκελετοῦ. Ἀν' τὰ χεῖλιν τῆς ἔβγαναν βραχὰ κι' ἀναφῶντες ἔκπνυνται.

Τὸ φάντασμα πλησίασε παραπατώντας, χωρὶς ὁ Ζώης νὰ τὴν ἴδῃ καὶ νὰ ἀποσπασθῇ. Ὁ τρόμος τὸν εἶχε παραλύσει, τὸν εἶχε καρφώσει στὴ θέα τοῦ. Καὶ τὸ φάντασμα τὸν πλησίαζε διαρκῶς, ὅσοιρα τοῦ ἔπασσε τὰ χεῖρα... Ὁ Ζώης εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὴς ματωμένης ἐκείνης τρύπης... Ἐναώσε τὴν ἀναπνοὴν τοῦ φαντάσματος νὰ τοῦ χαιδεύῃ τὸ πρόσσωπο...

Ἦταν... δὲν θυμίστανε περὶ τίποτε...

Σωριαστικῶς στὸ πάτωμα ἀναίσθητος...

Ἦταν ὁ μυθιστοριογράφος ἔναρξῃ τῆς ἀσθήσεως τοῦ, ὅσοιρα ἀπὸ ὀκλήρια μερόνυχια πυρετοῦ καὶ παραληρημάτων, εἶχε τὸν θεὸ τοῦ πᾶν ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ.

— Εἰμαι τορελλῶς, μῆπως ; τὸν ρώτησε. Ἦ εἶδα κανένα ὄνειρο ;...

— Ὁχι, παιδί μου !... τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ θεὸς τοῦ. Ἐκείνη τοῦ εἶδε ἦσαν, ἀλλοίμονο, πραγματικῶς !...

— Ὅστε ὑπᾶρχε τὸ φάντασμα τῆς γυναικῆς μὲ τὰ ματωμένα μάτια ;

— Τὸ φάντασμα εἶνε θῶρος... Ἦ τρυφῇ ὅμως νέα ποὺ εἶδε, ὑπῆρχε πραγματικῶς...

— Μὰ δὲν κατὰλαβόν...

— Ἦσῃσας τώρα... Θὰ κατὰλάβῃς ἀγνώριστα, ὅταν θὰ γίνῃς καλὰ καὶ θὰ σοῦ δώσω νὰ διαβάσῃς τὸ ἐπὶσημὸν ποὺ ἔστειλε στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας ὁ γιατρός Κολόμπι, ποὺν αὐτοκτονίαν...

— Αὐτοκτονίαν ὁ γιατρός ;

— Ναι, αὐτοκτονίαν, ἀφοῦ σκότωσε προηγουμένως τὴν ἀδελφὴν τοῦ καὶ τὴν τρυφῇ νέα, ποὺ ὁ ἔκανε νὰ τρομάξῃ τόσο... Ἦσῃσας, ἤσῃσας τώρα... Ἀργότερα θὰ μὴς δι' ἡ τὴν ἀλήθειαν...

Ἦταν ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ζώης Νταβρέ διαβάσε τὸ παρακατὸ ἐπὶσημὸν τοῦ γιατροῦ Κολόμπι :

Ἐναρξῃ ἀσχημῶς, κακώμενος, μὲ γέλοια ἐμφάνισι. Ὁ γονεῖς μου δὲν μ' ἀπέστησαν καὶ οὐ μισήθησαν μοῦ μὲ κοροῖδισαν. Κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ λησμονήσῃς τὴς πίκρας ποὺ ἐπὶστῇς τὴν καρδίαν μου ἀπὸ μικρὸ παιδί, ἔζησα νὰ βρῶ παρηγορίαν στὴ μελέτῃ. Καὶ ἔμαθα πολλά πράγματα... Ἄσπρος, ἡ ἀναίσθησις τῆς νεκρωτικῆς μου ὁμορφίης δὲν μ' ἔκανε ἐπὶσημὸν... Τὴ μὲ ὀρελῶσαν ἡ γνώσεσις μου, ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ χαρῶ τὴν ζωὴ, ὅπως ὁ κοινότερος ἀνθρώπος !... Καὶ ἀρχίσα νὰ πῖνω, γιὰ νὰ ἐξάσῃς τὴς θλίψεως αὐτῆς σκέψεσις μου... Ἦ Σιλῆ, ἡ ἀδελφὴ μου, δὲν τοῦσσε νὰ μοῦ κᾶν τὴν παραρρηκτικὴν παρατήρησιν, ἐπειδὴ τὴν εἶχε τρομοκρατήσῃ, τὴν εἶχε μεταβάλλῃ σὲ νευρώσαστο...

Ἦ ζωὴ αὐτὴ βάσταξε ὡς τὴν μέρα ποὺ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν δεσποινίδα Καμύλλη ντὴν φέλοισ νὰ περᾶ μ' ἕνα ἀμείλι, μαζὺ μὲ τὸν μνηστῆρα τῆς. Ἦ θέα τοῦ κοριτοῦ αὐτοῦ μ' ἐρίξε σὲ μιὰ παράξενη ταρῶν. Αὐτὸ ποὺ μὲ συγκίνησε περισσότερο δὲν ἦταν τόσο ἡ ἔκστασις καλλὸν τῶν ὀστέων τῆς, ὅσο ἡ ἔκστασις τῶν ματιῶν τῆς. Ὡ ! δὲν εἶδε σὴν ζωὴν μου μάτια πὺς ὀρελῶσα, πὺς ἐκφραστικᾶ...

Ἀφοῦ πέρασα δολιχέρους νύκτας ἀγρυπνίας, μὲ τὴν ἐκκίνηση τῶν ματιῶν αὐτῶν, ἀφοῦ καλῶς ὅτι δὲν θὰ μπόρεσα νὰ ζήσω χωρὶς ν'

(Ἦ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1293)

ΤΑ ΛΩΡΑ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΣΕ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Α' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

ποὺ σὰς χαρίζῃ τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν Α',
Β' καὶ Γ' βιβλίων μας :

«ΚΑΤΩ ΛΙΘΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ», τοῦ Ἀλφ.
Κάρ. «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ
Δουμά υἱοῦ, καὶ ἡ «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ
Ἀλφ. Πρεβό.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία τῶν ἐγκαίρων, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανής καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθῶν ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες τόμων ποὺ ἐτοιμάσαμε.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΣΑΙΚΕΡ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1257)

—Είμαι θέβαη ότι θα σ'α νικήσω. "Αν τολμάτε, παίξτε μαζί μου μία παρτίδα.

Ο Τζακ κατώρθωσε να ξεφύγει απ'ενη τη θραξιά. Μά η μάνταλεν φαίνεται ότι ήθελε να κερδίσει το στοιχήμα. "Ετσι τον προσκάλεσε σ' έναν επίσημο αγώνα χθές τη νύχτα και τον νίκησε. Τόν είχε κερδίσει με τα ίδια του τα όπλα. "Ήξερε το σύστημά του. Κι' έτσι ο Σαίκερ έχασε τον τίτλο του. Είπε η δέν είνε λοιπόν ο κουτότερος των ανθρώπων!

Οι φίλοι του Γκιούλερ πλήρωσαν και βγήκαν από το μπάρ χωρίς να του απαντήσουν. "Ήσαν θέβαη, ότι κάτι ανεξήγητο κρυβόταν σ' αυτή την υπόθεση. Και το κατάλαβαν όταν στο δρόμο έντελως τυχαίως είδαν τον Σαίκερ και τη Μάνταλεν να κάνουν τον περίπατό τους. Φαινότουσαν εύτυχημένοι κι' αγαπημένοι.

—Κάνεις λάθος, είπαν στον Γκιούλερ που τους κύτταζε σαν χαλός.

—"Η γνώμη μας είνε ότι ο Σαίκερ θυσιάσε τον τίτλο του για να κερδίσει την αγάπη της Μάνταλεν. Κάτι έπρεπε να της προσφέρει εις αντάλλαγμα της εύτυχίας που του έδωσε... "Ο Τζακ είνε, καθώς βλέπεις, ένας ξευπνος άνθρωπος.

Κι' αλήθεια, αυτό είχε συμβη. "Η Μάνταλεν είχε αγαπήσει, τρελλά τον Σαίκερ. "Ετσι του ώμολογησε όλο το σχέδιό της και τον παρακάλεσε να τη βοηθήσει να κερδίσει το στοιχήμα. Κι' εκείνος δέν της το άρνήθηκε αφού κι' αυτός την αγαπούσε κι' έπρόκειτο να την κάνει γυναίκα του. "Αλλωστε, τί αξία έχει ο τίτλος του πρωταθλητού μπροστά στον περιπατη έρωτα μιας γυναίκας. "Ο Τζακ Σαίκερ αν έπαψε να είνε «βασιλεύς του σκακιού» ωστόσο είνε σήμερα ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

ΣΤΑΝΛ ΣΓΟΥΕΡΛ

Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΑ ΒΓΑΛΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1278)

αντικρύζω τα μάτια αυτά, συνέλαβα εφ'αφ'ενά ένα σχέδιο τολμηρό. Μονάχα ένας μεγάλος έπιστήμιαν, όπως εγώ, θα μπορούσε να συλλάβει ένα τέτοιο σχέδιο και να το πραγματοποιήσει με τόση τέχνη... "Ένα άπογευμα, η Καμίλλη κι' έπεσκέφθη μαζί με τον μνηστήρα της, για να μου ζητήσουν μια συμβουλή ιατρικής φύσεως. Κανείς δέν γνώριζε ότι έπρόκειτο να με έπισκεφθούν. Αυτό μου το είπαν οι ίδιοι... "Έκανα τότε τη σκέψη ότι έφτασε η στιγμή να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου... "Παρέσυρα τους δυο νέους σ' ένα υπόγειο του πύργου, σκότωσα τον μνηστήρα της Καμίλλης—το πώμα του θα το βρήτε θαμμένο κάτω από τις πλάκες—και ύστερα, αφού χλωροφόρμια τη νέα, της έκανα την πιο πρωτότυπη έγχειρση που μπορεί κανείς να φαντασθή:

«Της έβγαλα τα μάτια, με μία μέθοδο της οποίας το μυστικό μονάχα εγώ κατέχω, και τα έβαλα σ' ένα βάζο γεμάτο με ειδικό υγρό, για να διατηρηθούν χωρίς να χάσουν τη λάμψη τους και την έκφρασή τους... "Ετσι θα μπορούσα να έχω διαρκώς μπροστά μου τα μάτια αυτά και να παρηγοριέμαι με τη σκέψη ότι στην έρημιά του πύργου μου υπήρχον δυο γυναίκες μάτια, τα οποία θα με κούτασαν διαρκώς, χωρίς να μισοκλείνουν από άηδία για την άσχημία μου...

«Την ίδια την Καμίλλη την έκλεισα σ' ένα δωμάτιο, στο οποίο της πήγαινα κάθε μέρα τροφή... "Ως άνθρωπος δέν μ' ενδιαφέρει πια διόλου, αφού είχα στη διάθεσή μου τα μάτια της... "Η αδελφή μου ήξερε βέβαια την ιστορία αυτή, μα σ'ε ποιών να τολμήσει να την πη:

«"Υστερ' από λίγο καιρό, η μαρκηζία ντε Φελσέν, η μητέρα της Καμίλλης, πέθανε από τον καύμό της για την εξαφανισι της κόρης της... "Θεωρώ περιττό να σας πω ότι ο θάνατος αυτός δέν με λύπησε διόλου... "Δέν βριακα όμως λόγια να περιγράψω την άπελπισία που μ' έπιασε από τη στιγμή που εξακρίβωσα ότι τα μάτια της Καμίλλης άρχισαν σιγά-σιγά να θαμπώνουν, να χάνουν τη λάμψη τους, να σασιζουν, να μεταβάλλονται σε δυο κομμάτια αποκρουστικό διατήρηση... "Και όταν τα άφαιρα αυτά μάτια καταστράφηκαν έντελως, όταν διατήρησα και την τελευταία αυτή παρηγοριά, που μου έμενε στον κόσμο, αποφάσισα να σκοτωθώ, παίρνοντας μαζί μου και την αδελφή μου και την Καμίλλη... "Ναι, θα τις σκοτώσω και τις δυο και ύστερα θα σκοτωθώ κι' εγώ... "Τίποτα πια δέν μ' συγκρατεί στη ζωή αυτή, η οποία μονάχα φαρμάκια με πότισε...».

ΡΕΝΕ ΛΑΠΟΡΤ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1279)

ώστε η Μαργαρίτα δέν ύπωπεύθηκε καθόλου το σχέδιό μας. "Όταν ωστόσο φθάσαμε εκεί πέρα, ο Μισάλκο έπετέθη στη Μαργαρίτα, την έρριξε καταγής και με τη βοήθειά μου της έχωσε το κροκάφι μέσα στο νερό της λίμνης για να την πνίξει. Την κρατήσαμε σ' αυτή τη στάσι πάνω από μισή ώρα, μέχρι που η Μαργαρίτα έχασε τις αισθήσεις της. "Όταν την τραβήξαμε από το νερό, είδαμε ότι η φίλη μας δέν είχε πεθάνει ακόμη. Για να την αποτελειώσουμε, την στραγγαλίσαμε. Κατόπιν θάψαμε κι' το πώμα της κάτω από ένα σωρό πέτρες, πήραμε τα λεφτά κι' εξαφανιστήκαμε. "Ο Μισάλκο όμως με ξεγέλασε και κατάφευε να περάσει τα σύνορα. "Εμείνα εγώ εδώ για να πληρώσω το έγκλημά μας. "Η τύψεις της συνειδήσεώς μου από εκείνη τη μέρα δέν μ' άφησαν να ήσυχάσω. Μάτια προσπαθούσα να λησμονήσω το θάνατο της Μαργαρίτας, πίνοντας κρασί. "Ετσι κατανησάνα ένας αλήτης κι' έπεσα στα χέρια σας.

«"Η αποκαλύψεις του Σικόρσκυ διεφώτισαν από αυτό τον πράσινης λίμνης κι' έτσι οι άστυνομικοί ήσυχασαν από αυτό τον ένοχλητή που τους βασάνιζε τόσοις μήνες τώρα. "Ο άπασις ένοχλητής που τους βασάνιζε τόσοις μήνες τώρα, θα πληρωθεί με τη ζωή του το άνατριχιαστικό έγκλημά του.

ΠΙΕΡ ΑΡΚΙΛΛΕ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΕ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1284)

αφού μάτια εκείνο είχε συγκεντρώσει όλη την προσοχή του στις κινήσεις του κακούποιου. "Ήταν όμως αρκετό ένα δευτερόλεπτο για τον Μπίλ για να του πάρη το πορτοφόλι, τη στιγμή που ο άστυνομικός έρριξε μία ματιά στους συναδέλφους του. "Ο άστυνομικός άναγκάσθηκε τότε να ώμολογήσει ότι ο Μπίλ ήταν τρομερός κι' ότι θα μπορούσε να κλέψη ακόμη... κι' έναν Έθραϊο!

Οι δολοφόνοι, από συνήθεια, είνε εκείνοι που διακρίνονται άμέσως με μία μόνο ματιά. "Έχουν το βλέμμα ύέλωδες, άκίνητο και κρύο. "Όταν πρόκειται έν τούτοις να έκτελέσουν το έγκλημά τους, τότε τα μάτια τους θολώνουν και κοκκινίζουν, σαν τα μάτια ενός μεθυσμένου. "Επειτα πάλι κυριεύονται από μία ύπνηλία, σαν να κοιμάται το μυαλό τους και περπατούν πάντα σαν ύπνωτισμένοι! Αυτοί είνε οι πιο έπικίνδυνοι από τους έγκληματίες, γιατί καμιά τιμωρία δέν μπορεί να τους συμμορφώσει. "Η δολοφονίες είνε η μοναδική τους ευχαρίστηση.

Οι σαδιστά όμως έχουν έντελως αντίθετα διακριτικά γνωρίσματα. "Έχουν ζωηρό βλέμμα, λεπτή φυσιογνωμία, χοντρά χείλη κι' έξογκωμένα βλέφαρα, έχουν χάσει τον ανδρισμό τους κι' είνε ύπερβολικά άδύνατοι στο σώμα.

«Όσο για τους έμμηρηστές, αυτοί έχουν παιδική φυσιογνωμία και τόσο άθωο βλέμμα, ώστε ποτέ δέν μπορεί κανείς να φαντασθή ότι είνε ίκανοί για ένα τόσο τρομερό έγκλημα.

Αυτά είνε τα κυριώτερα γνωρίσματα των διαφόρων έγκληματιών. Κι' έτσι με μία μικρή εξάσκηση, μπορεί κανείς να τους διακρίνει μέσα στο πλήθος των τιμίων ανθρώπων και να προφυλάγεται απ' αυτούς».

«Εδώ τελειώνει τ' άρθρο του διασήμου δόκτορος. Οι άναγνώστες μας λοιπόν δέν έχουν, παρά να έπωφεληθούν από τις παρατηρήσεις του και ν' ακολουθήσουν τις συμβουλές του. Είνε κι' αυτές ένας τρόπος για να προφυλάγονται από τους ανθρώπους του ύποκόσμου κι' ίσως ο καλύτερος.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΕΡΒΕΡΟΣ ΤΟΥ "ΣΤΟΥΝΤΙΟ..

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1258)

—"Έχουν χαλάσει τον κόσμο! της φώναξα κατάχλωμος. "Αν σ'ας δούν μάλιστα να μπαίνετε από τη πόρτα μου, θα μου θάλουν πρόστιμο γιατί θα νομίσουν ότι εγώ σ'ας άφησα να φύγετε.

«"Η Νάβου Κάρολ για να μη με τιμωρήσουν, τους εξήγησε με ποιο τρόπο το είχε σκάσει για να πάη να διασκεδάσει λίγο με τους φίλους της. Κι' εκείνοι της έβαλαν ένα γενναίο πρόστιμο. "Όσο για μένα; "Από τότε κυττάζω κάθε καμiónι που θγαίνει από τον περίβολο, γιατί δέν έχω καμιά όρεξη να πληρώνω πρόστιμα.

Οι «άστέρες» την ώρα που ξυπνάνται, έχουν αύστηρή πειθαρχία. Δέν τους επιτρέπουν να φύγουν ούτε μισή ώρα. Γι' αυτό για να βγη κανείς από αυτή τη σιδερένια πόρτα, πρέπει να είνε ένοχισιμένος μ' ειδική άδεια, όπως συμβαίνει στους στρατώνες. Το ίδιο γίνεται και για όλο το προσεπικό. Μόνο για τους πολύ διάσημους ήθοποιούς ύπάρχει εξαίρεσις. "Η Γκρέτα Γκάρμπο, παραδείγματος χάριν, κάνει ό,τι θέλει. "Επίσης κ' η "Έλεν Χαίλς, ο Ουάλλας Μπίρμυ κ' η Μώρην Ο' Σούλ-λιν. Μά ποτέ δέν κάνουν κατάχρησι αυτής της έλευθερίας τους. Είνε μάλιστα πιο εργατικοί απ' όλους τους άλλους.

«"Η μόνες που είνε αδιόρθωτες, είνε η κομπάρσες. Δέν έχουν καθόλου μυαλό. Κάθε τόσο προσπαθούν να το σκάσουν για να προλάβουν ένα τυφερό φίλο τους ή να κάνουν καμιά καινούργια γνωριμία. "Αλλά γι' αυτό κιόλας δέν πάνε μπροστά. Πολύς μάλιστα έχουν την τύχη της δυστυχισμένης νέας που σ'ας άνέφερα πιο πάνω.

Τι τα θέλετε όμως, το έπάγγελμα του θυρωρού είνε το χειρότερο απ' όλα. Και γίνεται μάλιστα σωστό μαρτύριο, όταν κανείς είνε παντρεμένος με μία γυναίκα σαν την "Ελίζα που έκανε μάλλον για θηριοδαμάστρια.»

Αυτά μου ύπαγόρευσε ο Τζέφρεϋ Πάρκερ, γιατί δέν είχε καιρό να καταπιασθή με τη φιλολογία. Κι' εγώ έκανα τον κόπο να τα γράψω.

JEANNE ROUDOT